

ODPIS

Warszawa, dnia 11 września 2013 r.

Trybunał Konstytucyjny
al. J. Szucha 12A
00-918 Warszawa

I. Skarżąca: F S.A.
(poprzednio D S.A.)
ul. , W

*osoby uprawnione do reprezentacji
na podstawie powołania i aktu założycielskiego spółki:*

- 1) J W (prezes zarządu), działający
jednoosobowo, albo
- 2) dwaj członkowie zarządu spośród następujących osób:
Z D , G L , S F , D
D , działający łącznie, albo
- 3) członek zarządu działający łącznie z prokurentem
J R

reprezentowana przez:

radcę prawnego Dorotę Szubielską
wpisaną na listę radców prawnych prowadzoną
przez OIRP w Warszawie pod nr WA 1591

adres kancelarii (do doręczeń):

Radzikowski, Szubielska i Wspólnicy Sp. k.
ul. Emilii Plater 53 (VIII piętro), 00-113 Warszawa

**II. Orzeczenie naruszające konstytucyjne podmiotowe prawa i wolności
Skarżącej:**

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia
czerwca 2013 r., sygn. akt: , doręczony
pełnomocnikowi Skarżącej wraz z uzasadnieniem w dniu
16 sierpnia 2013 r.

III. Uczestnicy postępowania:

- 1) Sejm Rzeczypospolitej Polskiej
- 2) Prokurator Generalny

SKARGA KONSTYTUCYJNA

I. Działając w imieniu Skarżącej (pełnomocnictwo w załączeniu), na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm., „Konstytucja RP”), w związku z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643 ze zm., „Utk”), niniejszym zaskarżam art. 64 § 1, § 6

i § 8 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jednolity Dz.U. z 2012 r., Nr 1015, w brzmieniu nadanym art. 1 pkt 52 ustawy z dnia 6 września 2001 r., zmieniającej ustawę z dnia 30 listopada 2001 r. [Dz.U. z 2001 r., Nr 125, poz. 1368], „Upea”).

II. Wnoszę o stwierdzenie, że:

- a) art. 64 § 1 i § 6 Upea oraz art. 64 § 8 Upea jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 84 i art. 2 Konstytucji RP;
- a) art. 64 § 8 Upea jest niezgodny z art. 32 w zw. z art. 84 i art. 2 Konstytucji RP.

III. Jednocześnie wnoszę o orzeczenie na podstawie art. 24 ust. 2 Utk zwrotu na rzecz Skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Trybunałem Konstytucyjnym („TK”).

IV. Podstawy skargi konstytucyjnej:

- 1) Naruszenie przysługujących Skarżącej podmiotowych praw i wolności konstytucyjnych łączy się z wydaniem wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia czerwca 2013 r., sygn. akt: („Wyrok NSA”). Wyrok NSA został doręczony pełnomocnikowi Skarżącej wraz z uzasadnieniem w dniu 16 sierpnia 2013 r.
- 2) Wydanie Wyroku NSA powoduje naruszenie następujących podmiotowych praw i wolności konstytucyjnych Skarżącej:
 - prawa do własności i praw majątkowych poprzez naruszenie zasad adekwatności i proporcjonalności w nakładaniu ciężarów publicznoprawnych – wyrażonych w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 84 w zw. z art. 2 Konstytucji;
 - prawa równości w nakładaniu ciężarów publicznoprawnych – wyrażonych w art. 32 w zw. z art. 84 i art. 2 Konstytucji RP

w ten sposób, że Wyrok NSA doprowadził do utrzymania w mocy postanowienia, na podstawie którego na Skarżącą nałożono obowiązek zapłaty świadczeń publicznoprawnych w postaci kosztów egzekucyjnych w maksymalnej wysokości zł z tytułu dokonanych czynności egzekucyjnych:

- z naruszeniem konstytucyjnej zasady proporcjonalności i adekwatności, ponieważ ustalenie wysokości kosztów odbyło się niezależnie od efektywności egzekucji – bez względu na wysokość wyegzekwowanych w toku egzekucji świadczeń, bez względu na uzasadniony nakład pracy organu egzekucyjnego, bez względu na fakt uchylenia czynności egzekucyjnych i umorzenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do Skarżącej i bez względu na dobrowolne spełnienie przez nią, we współpracy z wierzycielem, egzekwowanego świadczenia poza postępowaniem egzekucyjnym,
- z naruszeniem zasady równości w nakładaniu ciężarów publicznoprawnych poprzez postawienie Skarżącej na równi z dłużnikami opierającymi się egzekucji,

niewyrażającymi chęci dobrowolnego spełnienia świadczenia, utrudniającymi egzekucję, podczas gdy Skarżąca w dobrej wierze, dobrowolnie i we współpracy z wierzycielem spełniła egzekwowane świadczenie poza postępowaniem egzekucyjnym.

- 3) Wyrok NSA został wydany w następstwie postanowienia Naczelnika Urzędu Skarbowego W _____ z dnia _____ lutego 2010 r. nr _____, określającego Skarżącej wysokość kosztów egzekucyjnych.

Podstawami prawnymi tego rozstrzygnięcia były kwestionowane w niniejszej skardze przepisy art. 64 § 1 i § 6 oraz § 8 Upea, na podstawie których organ egzekucyjny w egzekucji należności pieniężnych pobiera za dokonane czynności egzekucyjne opłaty w określonej wysokości, a zapłata egzekwowanej należności po dokonaniu czynności egzekucyjnych nie zwalnia od obowiązku uiszczenia opłaty manipulacyjnej oraz opłat za czynności egzekucyjne i wydatków egzekucyjnych, pomimo umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Za ostatecznością Wyroku NSA świadczą następujące fakty: w dniu _____ lutego 2010 r. Skarżąca wniosła zażalenie na ww. postanowienie organu egzekucyjnego. W dniu lipca 2010 r. Dyrektor Izby Skarbowej w W _____ postanowieniem nr _____ utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W dniu _____ sierpnia 2010 r. Skarżąca wniosła skargę na postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej w W _____ do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W _____

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W _____ wydał w dniu _____ kwietnia 2011 r. wyrok o sygn. akt: _____, oddalający skargę Skarżącej. W dniu _____ czerwca 2011 r. Skarżąca zaskarżyła ten wyrok skargą kasacyjną.

Naczelny Sąd Administracyjny wydał w dniu _____ czerwca 2013 r. wyrok o sygn. akt: _____ oddalający skargę kasacyjną, będący podstawą niniejszej skargi konstytucyjnej. Wyrok NSA ma charakter ostateczny w toku instancji i nie podlega zaskarżeniu.

UZASADNIENIE

1. Stan faktyczny sprawy

W stosunku do majątku Skarżącej było prowadzone postępowanie egzekucyjne na podstawie wystawionych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W _____ tytułów wykonawczych z dnia _____ i z dnia _____ lipca 2002 r. o numerach _____ do _____ oraz _____ i _____, którymi wierzyciel objął należności w podatku dochodowym od osób prawnych za okres maj, czerwiec i grudzień 1997 r., kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, listopad i grudzień 1998 r., styczeń, październik i listopad 1999 r. W toku postępowania egzekucyjnego organ egzekucyjny dokonał zajęcia prawa majątkowego stanowiącego udziały w spółkach z o.o. dłużnika zajętej wierzytelności, będącego spółką. Zajęcia udziałów dokonano w

spółkach, a zawiadomienia w sprawie doręczono Skarżącej w dniu sierpnia 2002 r. Dokonano też zajęcia ruchomości, opisanych w protokołach zajęcia.

Następnie w dniu września 2003 r. zawarto porozumienie pomiędzy Skarbem Państwa, M S.A., H w W S.A., B S.A., P S.A., G S.A., K S.A., E , C Ltd, D S.A. w przedmiocie restrukturyzacji zobowiązań D S.A. (obecnie Skarżącej).

W rezultacie powyższych ustaleń, a także wniosków Skarżącej, w dniu grudnia 2003 r. pomiędzy Skarbem Państwa reprezentowanym przez Prezydenta W a D S.A. (obecnie – Skarżącą) zawarta została umowa, na mocy której Skarb Państwa objął akcje imienne D S.A. (obecnie – Skarżącej) w zamian za zaległości podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych wraz z należnymi odsetkami. Decyzją z dnia grudnia 2003 r. nr Naczelnik Urzędu Skarbowego W

na podstawie art. 66 § 1 pkt 1, § 2 pkt 1 i § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 8, poz. 60 ze zm., „Op”) stwierdził wygaśnięcie zobowiązania podatkowego wraz z odsetkami za zwłokę.

W związku z uregulowaniem należności podatkowych poza postępowaniem egzekucyjnym Skarżąca w dniu stycznia 2007 r. wniosła o umorzenie postępowania egzekucyjnego oraz stwierdzenie wygaśnięcia opłat za czynności egzekucyjne ze względu na wygaśnięcie egzekwowanego obowiązku „z innego powodu” – objęcie przez Skarb Państwa akcji imiennych Skarżącej (art. 59 § 1 pkt 2 Upea). Po przeprowadzeniu postępowania w tej sprawie i wyczerpaniu przysługujących Skarżącej środków odwoławczych, Naczelnik Urzędu W wydał w dniu listopada 2009 r. postanowienie nr umarzające postępowanie egzekucyjne.

Jednocześnie Naczelnik Urzędu Skarbowego W postanowieniem z dnia lutego 2010 r. nr określił Skarżącej koszty egzekucyjne (obejmujące opłatę za dokonane czynności egzekucyjne oraz opłatę manipulacyjną) w wysokości zł z tytułu dokonanych w toku umorzonego postępowania czynności egzekucyjnych.

Rozstrzygnięcie to organ egzekucyjny oparł na treści art. 64 Upea. Zdaniem organu egzekucyjnego, wystąpiły wszystkie przewidziane ustawą przesłanki powstania kosztów egzekucyjnych: dokonano zajęć praw majątkowych stanowiących udziały Skarżącej w spółkach oraz skutecznie doręczono zawiadomienia w sprawie zajęcia tych udziałów. Dla organu egzekucyjnego umorzenie postępowania egzekucyjnego w rezultacie wygaśnięcia egzekwowanego obowiązku z innego powodu – jakim było objęcie akcji imiennych przez Skarb Państwa (art. 59 § 1 pkt 2 Upea) – przy uwzględnieniu treści art. 64 § 8 Upea nie stanowił przeszkody w zakresie określenia wysokości kosztów egzekucyjnych.

Dyrektor Izby Skarbowej w W postanowieniem nr utrzymał
w mocy wspomniane postanowienie. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W wydał
wyrok z dnia kwietnia 2011 r. (sygn. akt:) oddalający skargę Skarżącej
na postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej w W . Naczelny Sąd Administracyjny
wydał w dniu czerwca 2013 r. wyrok (sygn. akt:) oddalający skargę
kasacyjną Skarżącej.

Skarżąca w toku postępowania powoływała się na następujące argumenty:

- Z art. 64 Upea wynika, że organ egzekucyjny za dokonane czynności egzekucyjne pobiera opłaty stosunkowe w procentowej wysokości wartości egzekwowanej należności, przy czym przepis określa dolną granicę wysokości (nie mniej niż...), a nie określa jej górnej wysokości, co prowadzi do nieuzasadnionego uprzywilejowania organów egzekucyjnych i uniezależnienia wysokości kosztów egzekucyjnych od efektywności egzekucji.
- Na podstawie art. 64 § 8 Upea nie było możliwe określenie kosztów egzekucyjnych w stosunku do Skarżącej, bowiem Skarżąca w stanie faktycznym sprawy nie uregulowała swoich zobowiązań przez „zapłatę”, lecz poprzez przeniesienie praw majątkowych. Nie należy rozciągać wyrażenia „zapłata” zawartego w art. 64 § 8 Upea na inne przypadki wygasania obowiązków przewidzianych w art. 59 Op, gdyż jest to przepis szczególny, którego nie należy interpretować rozszerzająco. Ze względu na fakt, że koszty egzekucyjne należy zaliczyć do danin publicznych, rozszerzająca wykładnia art. 64 § 8 Upea doprowadziłaby do naruszenia art. 217 Konstytucji RP. W tej sytuacji wnioskowanie *per analogiam* w związku z brakiem właściwej regulacji co do kosztów egzekucyjnych w przypadku, gdy zobowiązanie wygasło na skutek przeniesienia praw majątkowych poza trwającym postępowaniem egzekucyjnym, nie jest dopuszczalne.
- Regulacja zawarta w art. 64 § 8 Upea jest podwójnie nieadekwatna do celów regulacji: po pierwsze: nie zachęca organu egzekucyjnego do podejmowania możliwie szybko działań, skoro opłata egzekucyjna może zostać pobrana również w razie niewyegzekwowania należności (zawsze przecież istnieje szansa, że dłużnik ureguluje zobowiązanie, a organ egzekucyjny, który nie podjął żadnych działań i tak pobierze pełną opłatę egzekucyjną), po drugie: zniechęca dłużników do dobrowolnego (wprawdzie spóźnionego) regulowania zobowiązań, ponieważ opłata egzekucyjna zostanie pobrana w pełnej wysokości bez względu na spełnienie świadczenia.

W toku postępowania organy i sądy przedstawiały następujące poglądy w sprawie:

- Jeżeli w stosunku do Skarżącej powstał w następstwie dokonanych wobec niej czynności egzekucyjnych obowiązek uiszczenia kosztów egzekucyjnych, a następnie nie miały miejsca takie zdarzenia (okoliczności) faktyczne bądź prawne, które znosiłyby ten obowiązek, to obowiązek ten istnieje nadal.

- Przyjęte w Upea rozwiązania prawne dotyczące kosztów egzekucyjnych, zwłaszcza sposobu określenia ich wysokości, braku „górných ograniczeń” tych kosztów oraz powiązania ich wysokości z efektami i nakładem pracy organów egzekucyjnych, są dosyć restrykcyjne i sztywne i z tego punktu widzenia mogą budzić wątpliwości co do prawidłowego spełniania funkcji, dla jakiej zostały ustanowione. Nie oznacza to automatycznie, iż te – obowiązujące od wielu lat w niezmienionej, co do istoty formie – rozwiązania prawne są niekonstytucyjne.
- Skarżąca dokonała błędnej wykładni art. 64 § 8 Upea, uznając, że przepis ten ma zastosowanie tylko w sytuacji, gdy w toku postępowania egzekucyjnego zobowiązany zapłaci egzekwowany obowiązek. Istotą zapłaty jest zaspokojenie roszczeń wierzyciela, w tym konkretnym przypadku – organu podatkowego. Zapłatę należy traktować, jako zaspokojenie należności wierzyciela. Zawężająca wykładnia pojęcia „zapłaty” z art. 64 § 8 Upea stoi w sprzeczności z ustawowo uregulowanymi formami (sposobami) zaspokojenia wierzyciela podatkowego (art. 59 Op), które polegają na dokonaniu majątkowego przysporzenia na rzecz. Nie można więc przy wykładni art. 64 § 8 Upea pomijać znaczenia funkcjonalnego pojęcia „zapłata”, użytego w tym przepisie. Nie można również twierdzić, że funkcjonalne rozumienie tego słowa powoduje stosowanie analogii.

2. Uzasadnienie prawne

2.1. Naruszenie art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 84 i art. 2 Konstytucji RP

Na wstępie uzasadnienia niniejszej skargi trzeba podkreślić, że wysokość kosztów egzekucyjnych w postępowaniu egzekucyjnym w administracji, sposób ich ustalenia, pobierania oraz sankcje z racji ich nieuiszczenia regulują przepisy bezwzględnie obowiązujące o charakterze publicznoprawnym. Tym samym w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że stanowią one opłaty, świadczenia o charakterze publicznoprawnym, podobnym do podatku (wyrok SN z dnia 20 sierpnia 2009 r., sygn. akt: II CSK 60/09). Konstytucja RP nakłada na każdego obowiązek ponoszenia ciężarów publicznoprawnych. Zgodnie z jej art. 84 każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie. TK prezentował w swoim orzecznictwie pogląd, że każdy podatek lub inne świadczenie publicznoprawne jest ze swej natury pewną ingerencją państwa w sferę praw majątkowych (wyrok z dnia 16 października 2007 r., sygn. akt: SK 63/06). Tym samym art. 84 Konstytucji RP stoi w kolizji z konstytucyjnym prawem jednostki do własności i praw majątkowych, zawartym w art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. Ustawodawca, tworząc prawo, a w szczególności nakładając na jednostki ciężary publicznoprawne, obowiązany jest do odpowiedniego miarkowania zakresu swojej ingerencji, przy uwzględnieniu zasad adekwatności i proporcjonalności wynikających z art. 2 Konstytucji RP. TK stanął na stanowisku, że regulacje prawne podatków (świadczeń publicznoprawnych), stanowiąc podstawę obowiązku ponoszenia ciężarów publicznych określonych w ustawie, z ograniczeniem korzystania z własności, w tym korzystania ze środków pieniężnych podatnika, nie mogą przekraczać określonych w ustawie

granic. Przepisy podatkowe nie mogą kształtować obowiązku podatkowego w taki sposób, aby prowadziło to do drastycznego i nieproporcjonalnego ograniczenia swobody korzystania ze środków majątkowych podatnika.

Mając na względzie orzecznictwo TK w zakresie nakładania nieproporcjonalnych i nadmiernych obciążeń o charakterze publicznoprawnym, można też odwołać się do treści art. 31 ust. 3 Konstytucji RP (zgodnie z którym ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób; ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw). Chodzi tu bowiem nie tyle o ingerencję w prawa majątkowe, o których mowa w art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, polegającą na nałożeniu podatku jako takiego (świadczenia publicznoprawnego w postaci kosztów egzekucyjnych), ale o ingerencję w prawa majątkowe przez obciążenie dodatkowe, nadmierne, nieproporcjonalne do zakładanego celu, a więc wykraczające poza akceptowalne granice samego podatku (świadczenia publicznoprawnego).

Przy czym, mając na uwadze art. 2 Konstytucji RP – zdaniem Trybunału Konstytucyjnego – zasada proporcjonalności ma znaczenie szersze, odnosi się bowiem do ogółu sytuacji, w których państwo za pomocą stanowionego przez siebie prawa oddziałuje na pozycję osoby pozostającej pod jego władzą. W takich sytuacjach zarzut braku proporcjonalności jest oceniany bez nawiązania do wkroczenia w podmiotowe prawo konstytucyjne (wyroki TK z: dnia 27 maja 2002 r., sygn. K 20/01 OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 34; z dnia 13 marca 2007 r., sygn. K 8/07 OTK ZU nr 3/A/2007, poz. 26; z dnia 24 listopada 2008 r., sygn. K 66/07, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 158).

W pełni akceptując powyższe poglądy, należy stwierdzić, że normy prawne nakładające na jednostkę ciężary publicznoprawne tylko wtedy mogą być uznane za konstytucyjne, gdy uwzględniają właściwą proporcję między tymi obowiązkami a prawami jednostki do własności, gwarantując adekwatność założonego celu do rozmiaru nałożonych ograniczeń w demokratycznym państwie prawa. Dlatego też również przy ustanowieniu obowiązku uiszczenia kosztów egzekucyjnych ustawodawca nie powinien w sposób nieograniczony korzystać z uprawnienia wynikającego z art. 84 Konstytucji RP i ustalać wysokości tych kosztów w stopniu praktycznie nieograniczonym, ale powinien czynić to przy uwzględnieniu zasady demokratycznego państwa prawa i wynikającej z niej zasady proporcjonalności, chroniąc istotę konstytucyjnego prawa jednostki do własności.

Najważniejsze zasady ponoszenia kosztów egzekucyjnych w postępowaniu egzekucyjnym w administracji, dotyczącym należności pieniężnych, ustawodawca wprowadził w art. 64 § 1, § 6 i § 8 Upea. Na podstawie tych przepisów:

- Organ egzekucyjny, z zastrzeżeniem § 2, w egzekucji należności pieniężnych pobiera za dokonane czynności egzekucyjne opłaty w następującej wysokości, z zastrzeżeniem art. 64d: 1) za pobranie pieniędzy na miejscu u zobowiązanego – 5% kwoty pobranej

należności, nie mniej jednak niż 2 zł 50 gr.; 2) za zajęcie świadczeń z ubezpieczenia społecznego – 4% kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 1 zł 40 gr.; 3) za zajęcie wynagrodzenia za pracę – 4% egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 2 zł 50 gr.; 4) za zajęcie innych niż wymienione w pkt 2 i 3 wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych – 5% kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 4 zł 20 gr.; 5) za zajęcie ruchomości – 6% kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 6 zł 80 gr.; 6) za zajęcie nieruchomości – 8% kwoty egzekwowanej należności, nie więcej jednak niż 34.200 zł; 7) za odebranie zajętych ruchomości od zobowiązanego – 5% kwoty wartości szacunkowej tych ruchomości, nie mniej jednak niż 6 zł 80 gr.; 8) za odebranie pomieszczeń w zajętej nieruchomości – w wysokości i na zasadach określonych w art. 64a § 1 pkt 6; 9) za ogłoszenie sprzedaży zajętych ruchomości w drodze licytacji lub przetargu ofert lub za czynności przygotowawcze do sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób – 6 zł 80 gr.; 10) za ogłoszenie sprzedaży zajętej nieruchomości – 10 zł; 11) za przeprowadzenie licytacji lub dokonanie sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób – 5% kwoty uzyskanej ze sprzedaży, nie mniej jednak niż 6 zł 80 gr.; 12) za spisanie protokołu o udaremnieniu przez zobowiązanego przeprowadzenia egzekucji z zajętych ruchomości lub praw majątkowych przez ich usunięcie, zbycie lub uszkodzenie – 10% wartości szacunkowej tych ruchomości, nie mniej jednak niż 13 zł 50 gr.; 13) za wezwanie pomocy Policji, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Żandarmerii Wojskowej lub wojskowych organów porządkowych – 13 zł 50 gr.; 14) za spisanie na miejscu u zobowiązanego protokołu o stanie majątkowym zobowiązanego – 10% kwoty egzekwowanej należności, nie więcej jednak niż 3 zł.

- Organ egzekucyjny pobiera opłatę manipulacyjną z tytułu zwrotu wydatków za wszystkie czynności manipulacyjne związane ze stosowaniem środków egzekucyjnych. Opłata wynosi 1% kwoty egzekwowanych należności objętych każdym tytułem wykonawczym, nie mniej jednak niż 1 zł 40 gr.
- Zapłata egzekwowanej należności po dokonaniu czynności egzekucyjnych nie zwalnia od obowiązku uiszczenia opłaty manipulacyjnej oraz opłat za czynności egzekucyjne i wydatków egzekucyjnych.

Z treści zacytowanych przepisów wynika, że (1) opłaty egzekucyjne pobierane są za dokonanie poszczególnych czynności egzekucyjnych, a manipulacyjne – za czynności manipulacyjne związane ze stosowaniem środków egzekucyjnych, (2) wysokość opłat ustalana jest procentowo w zależności o wysokości egzekwowanej należności, przy wskazaniu jedynie dolnej granicy wysokości opłat, (3) ponieważ opłaty pobierane są za dokonanie czynności egzekucyjnych (lub za czynności manipulacyjne), dobrowolna zapłata egzekwowanej należności nie zwalnia dłużnika od ich uiszczenia.

Przepisy art. 64 § 1 i § 6 Upea nie przewidują górnej granicy wysokości pobieranych opłat. Art. 64 § 1 Upea uzależnia pobranie opłat wyłącznie od dokonania czynności egzekucyjnych,

a wysokość opłat określonych w art. 64 § 1 i § 6 Upea uzależniona jest od wysokości egzekwowanej należności, bez względu na to, czy rzeczywiście została ona wyegzekwowana. Zdaniem Skarżącej, ustawodawca, ustanawiając wyżej wymienione normy, naruszył zasadę proporcjonalności, w ich treści, bowiem nie uwzględnił kwestii efektywności i skuteczności egzekucji, poziomu skomplikowania poszczególnych czynności i nakładu pracy organu egzekucyjnego.

Ustawodawca nie uwzględnił zasady adekwatności również przy ustanawianiu art. 64 § 8 Upea, który wprowadza powinność uiszczenia kosztów egzekucyjnych nawet mimo zapłaty egzekwowanej należności poza postępowaniem egzekucyjnym, również w tym przypadku pomijając kwestie skuteczności, efektywności i zasadności egzekucji oraz nakładu pracy organu egzekucyjnego.

Powyższe regulacje umożliwiają organom egzekucyjnym pobieranie maksymalnych opłat egzekucyjnych za każdą podjętą czynność egzekucyjną, bez względu na jej rezultat, a także bez względu na to, czy postępowanie się toczy (zostało umorzone), a także niezależnie od tego, czy dłużnik uiszczył dobrowolnie egzekwowaną należność w całości lub w części.

Uzależnienie wysokości kosztów egzekucyjnych od efektywności, skuteczności i poziomu skomplikowania egzekucji nie jest w ustawodawstwie polskim pomysłem nowym. Reguły te konsekwentnie wprowadzane są w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376 j.t., „Ukse”) i propagowane w orzecznictwie sądowym. TK podkreślał, że kierunek ewolucji uregulowań dotyczących mechanizmu obliczania wynagrodzeń komorniczych potwierdza, że zmiany ustawodawcze idą w kierunku ścisłego powiązania efektywności egzekucji z wysokością należnej komornikowi opłaty stosunkowej (wyroki TK zapadłe w sprawach o sygn. akt: P 6/04 oraz P 18/05; uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt: III CZP 115/05, OSNC nr 12/2006, poz. 196 i z dnia 25 września 1998 r., sygn. akt: III CZP 25/98, OSNC nr 4/1999, poz. 68 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., sygn. akt: III CZP 57/03, „Monitor Prawniczy” nr 23/2006, s. 1284).

I tak, przykładowo zasada adekwatności wysokości kosztów egzekucyjnych do efektywności egzekucji realizowana jest m.in. w art. 49 ust. 1 Ukse (w aktualnym brzmieniu), który uzależnia wysokość opłat egzekucyjnych od wartości **wyegzekwowanego** świadczenia. Ukse zatem warunkuje możliwość pobrania opłat egzekucyjnych od efektywnego wyegzekwowania świadczenia w całości lub w części. Poza tym wspomniany przepis przewiduje górną granicę wysokości pobieranej opłaty, jakim jest dziesięciokrotna lub trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, uniemożliwiając pobranie nadmiernych opłat, gdy przedmiotem egzekucji są świadczenia o znacznej wartości, a dokonane czynności egzekucyjne – nieskomplikowane.

Upea nie zawiera takich rozwiązań. Art. 64 § 1 Upea nie tylko nie zawiera górnych granic wysokości pobieranych opłat egzekucyjnych, ale uzależnia ich pobór jedynie od dokonania przez organ egzekucyjny czynności egzekucyjnych bez względu na ich efekt, uzależniając

wysokość opłat tylko od wysokości egzekwowanych świadczeń, pomijając fakt, czy świadczenia te rzeczywiście zostały wyegzekwowane.

Ukse wprowadza dodatkowe zabezpieczenie dla interesów majątkowych dłużnika, przewidując możliwość miarkowania wysokości kosztów. Zgodnie z art. 49 ust. 7 Ukse (w brzmieniu nadanym w art. 1 pkt 10 lit. c ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. [Dz.U. z 2010 r., Nr 40, poz. 228] zmieniającej ustawę z dnia 17 czerwca 2010 r.) dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie wysokości opłat, o których mowa w ust. 1 i 2. W ślad zaś za ustępem 10 tego przepisu po rozpoznaniu wniosku, o którym mowa w ust. 7, sąd może, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów, obniżyć wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2. Odnośnie mechanizmu sądowego miarkowania wysokości opłaty egzekucyjnej TK wypowiedział się po raz pierwszy *obiter dicta* w wyroku z dnia 17 maja 2005 r. (sygn. akt: P 6/04, OTK ZU nr 5/A/2005, poz. 50), kontrolując art. 49 Ukse w brzmieniu obowiązującym przed dniem 13 listopada 2004 r., TK stwierdził wówczas, że wprowadzona przez ustawodawcę możliwość miarkowania wysokości opłaty egzekucyjnej przez sąd ma zapobiegać „ustalaniu bardzo wysokich opłat stosunkowych w sytuacjach, gdy wyegzekwowanie roszczenia znacznej wartości (determinujące bardzo wysoką opłatę stosunkową) jest czynnością nieskomplikowaną i mało czasochłonną”.

Upea nie wprowadza możliwości miarkowania kosztów. Przewiduje jedynie możliwość ich umorzenia w całości lub w części (art. 64e § 1 Upea), lecz tylko w ściśle określonych przypadkach (art. 64e § 2 Upea).

Również w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego (m.in. z powodu uiszczenia należności przez dłużnika) reguły ponoszenia kosztów egzekucyjnych w Ukse w większym stopniu uwzględniają realny nakład pracy komornika w ich egzekucji, podczas gdy reguły ustalone w Upea zdają się ten aspekt całkowicie pomijać. W szczególności zgodnie z art. 49 ust. 2 Ukse w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Na podstawie ust. 5 art. 49 Ukse w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego z innych przyczyn, niż wskazane w ust. 2, komornik nie pobiera opłaty od tej części świadczenia, która nie została wyegzekwowana.

W przypadku zatem umorzenia postępowania opłaty egzekucyjne są znacznie niższe, niż gdyby postępowanie było dalej prowadzone, a świadczenia w całości wyegzekwowane. Ponadto niekiedy ich wysokość uzależniona jest od wartości realnie wyegzekwowanych świadczeń, dzięki czemu pobranie opłat uzależniane jest od skuteczności i efektywności egzekucji.

Zróznicowania obciążeń finansowych w zależności od tego, czy egzekucja jest efektywnie prowadzona, czy też ulega umorzeniu, nie wprowadza Upea. Na podstawie jej art. 64 § 8 organ egzekucyjny może pobrać maksymalną wysokość opłat egzekucyjnych bez względu na to, czy postępowanie uległo umorzeniu, a także bez względu na fakt, czy dokonane w jego toku czynności doprowadziły do efektywnego wyegzekwowania należności.

Należy zwrócić uwagę, że pomimo korzystniejszych w tym zakresie uregulowań Ukse w stosunku do zasad wprowadzonych w Upea, ustawa ta była przedmiotem badania przez Trybunał Konstytucyjny (wyroki z dnia 17 maja 2005 r., sygn. akt: P6/04, OTK ZU m 5/A/2005, poz. 50; z dnia 24 lutego 2003 r. sygn. akt: K28/02, OTK ZV Nr 2/A/2003 poz. 13; 3.12.2003 r. sygn. akt: K 5/02, OTK ZV nr 9/A/2003 poz. 98). W orzecznictwie TK wskazuje się na niekonstytucyjność opłat „ryczałtowych” w zakresie, w jakim opłaty egzekucyjne nie odzwierciedlają efektywności czynności dokonanych w toku egzekucji. Istotne znaczenie ma przede wszystkim wyrok TK z dnia 17 maja 2005 r., w którym Sąd ten po raz pierwszy orzekł, że art. 49 zdanie drugie i trzecie w związku z art. 45 ust. 2 ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. Po raz drugi TK orzekł tak w wyroku z dnia 8 maja 2006 r. (sygn. akt: P18/05 OTK-A 2006/5/53). TK w wyroku z dnia 17 maja 2005 r. podkreślił, że komornika łączy z wierzycielem stosunek publicznoprawny. Ustawodawca przyjął tu model uzależniający opłatę egzekucyjną, będącą elementem wynagrodzenia komornika, od skuteczności egzekucji. Ponieważ art. 49 zdanie drugie i trzecie ustawy o komornikach pozwalał komornikowi na pobranie opłaty egzekucyjnej w razie umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela, przepis ten został uznany przez TK za dysfunkcyjny w świetle przyjętych przez ustawodawcę założeń, a przez to niezgodny z art. 2 Konstytucji RP. TK stwierdził, powołując pogląd Sądu Najwyższego, że jeżeli „opłata egzekucyjna ma służyć m.in. wynagrodzeniu komornika, to pobieranie jej (...) bez względu na zakres wykonanych czynności egzekucyjnych, pozostaje w rażącej sprzeczności z zasadami wynagradzania” (postanowienie z dnia 6 listopada 2003 r., sygn. akt: III CZP 57/03, Prokuratura i Prawo nr 4/2004, poz. 34). Zdaniem składu orzekającego dłużnicy powinni być na każdym etapie postępowania motywowani do dobrowolnego i pełnego zaspokajania wierzycieli. Obciążanie dłużników kosztami egzekucyjnymi za dobrowolne zaspokojenie wierzyciela, czyli za zachowanie pożądane i zgodne zarówno z prawem, jak i interesem wierzyciela, jest nieadekwatne do celu regulacji i wykazuje cechy swoistej kary finansowej. Również wyroku z dnia 26 czerwca 2012 r. (sygn. akt: P 13/11, w którym uznano art. 49 ust. 2 Ukse za niezgodny z art. 2 Konstytucji RP w odpowiednim zakresie) TK podkreślił, że nie neguje swobody ustawodawcy określania zasad ponoszenia kosztów postępowania egzekucyjnego również w sposób ryczałtowy, o ile tylko uwzględniają **racjonalne kryteria (efektywność, nakład pracy komornika)** i są zrealizowane konsekwentnie. Nie mogą jednak w żadnym wypadku prowadzić do sytuacji, w której opłata egzekucyjna staje się «karą finansową» dla dłużnika lub osoby, z której majątku była prowadzona niezasadna egzekucja. Wynagrodzenie ryczałtowe powinno się odnosić do jedyne go miarodajnego w tym wypadku kryterium, które stanowi **nakład pracy komornika**.

Poglądy te według Skarżącej odnieść należy również do treści kwestionowanych art. 64 § 1, § 6 i § 8 Upea.

W wyniku orzeczeń TK nastąpiły istotne zmiany regulacyjne w Ukse. Analogicznych regulacji nie wprowadzono w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Art. 64 § 1, § 6 oraz § 8 Upea obowiązuje w niezmienionej formie od 2001 r. Nie podjęto też prac legislacyjnych, aby rozwiązania dotyczące opłat egzekucyjnych, uniezależniające wysokość ponoszonych opłat egzekucyjnych od efektywności egzekucji i nakładów pracy organu egzekucyjnego – skutecznie przecież podważone na gruncie Ukse w postępowaniu przed TK – zostały wyeliminowane również z Upea.

Skarżąca nie znajduje żadnego uzasadnienia takiego stanu rzeczy.

Faktem jest, że organ egzekucyjny pobiera koszty egzekucyjne na rzecz budżetu państwa i że podstawową kompetencją wyposażonego we władcze uprawnienia aparatu egzekucyjnego jest zaspakajanie roszczeń wierzycieli (w szczególności Skarbu Państwa), których dłużnicy opóźniają się z wywiązywaniem się z zobowiązań. Nie można zatem zapominać, że Upea reguluje zasady egzekucji należności publicznoprawnych – w tym podatków, a więc należności o niejako wyższej „randze” niż należności prywatnoprawne dochodzone w drodze egzekucji sądowej. Z tych względów akceptowalne jest bardziej restrykcyjne podejście do egzekucji świadczeń publicznoprawnych w porównaniu z egzekucją świadczeń prywatnoprawnych, niemniej jednak ten wyróżniający rygor nie może prowadzić do takich skrajności, że całkowicie uniezależnia wysokość opłat egzekucyjnych od nakładu pracy i efektywności egzekucji, nadając im charakter ryczałtowy i swoistego parapodatku.

Regulacja wynikająca z Upea nie spełnia wymogu adekwatności zakładanego celu regulacji i narusza zasadę proporcjonalności wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.

Z zasady proporcjonalności TK wyprowadza trzy powiązane między sobą obowiązki prawodawcy: 1) przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest związana, 2) nakaz kształtowania danej regulacji w sposób zapewniający osiągnięcie zamierzonych skutków (celów), 3) warunek zachowania proporcji między efektami wprowadzonej regulacji a ciężarami, względnie niedogodnościami wynikającymi z niej dla obywateli. Zasada ta kładzie szczególny nacisk na adekwatność celu i środka użytego do jego osiągnięcia.

Jak się wydaje, wysokość kosztów egzekucyjnych powinna być ustalona w celu i na poziomie służącym skuteczności i efektywności egzekucji.

Uwzględnienie tego celu pozwala przyjąć założenie, że dłużnicy na każdym etapie postępowania powinni być motywowani do dobrowolnego i pełnego zaspokojenia wierzycieli. Z tego punktu widzenia regulacja zawarta w art. 64 § 1, § 6 i § 8 Upea jest podwójnie nieadekwatna do celów regulacji: po pierwsze, nie zachęca organu egzekucyjnego do podejmowania możliwie szybko działań, skoro wysokość opłaty egzekucyjnej nie zależy od wysokości wyegzekwowanych świadczeń i może ona zostać pobrana również w razie

niewyegzekwowania należności (zawsze przecież istnieje szansa, że dłużnik ureguluje zobowiązanie, a organ egzekucyjny, który nie podjął żadnych działań i tak pobierze pełną opłatę egzekucyjną), po drugie, zniechęca dłużników do dobrowolnego (wprawdzie spóźnionego) regulowania zobowiązań, ponieważ opłata egzekucyjna zostanie pobrana w pełnej wysokości bez względu na spełnienie świadczenia. Można wręcz uznać, że ustawodawca nakłada swoistą sankcję na dłużnika, który choć z opóźnieniem – jednak wywiązuje się ze swoich zobowiązań. O ile bowiem opłata egzekucyjna mogłaby być uznana za swoistą karę finansową nakładaną na dłużnika po przeprowadzeniu skutecznej egzekucji z jego majątku, o tyle ta sama opłata nakładana na niego, gdy już dobrowolnie uregulował swe zobowiązania, staje się *sui generis* sankcją za zachowanie pożądane i zgodne z wymogami prawa oraz interesem wierzyciela.

Treść regulacji Upea może być również postrzegana w kontekście zapewnienia efektywności art. 84 Konstytucji RP. Dłużnikowi bowiem bardziej opłaca się nie spełniać dobrowolnie i w pełnej wysokości świadczeń publicznoprawnych, dochodzonych w egzekucji. Skoro w każdym przypadku będzie obowiązany uiścić koszty egzekucyjne w takiej samej wysokości – bez względu na podjęte działania – to przynajmniej „zaoszczędzi” na nieefektywnej egzekucji świadczeń głównych.

W końcu ryczałtowo-sankcyjny charakter opłat egzekucyjnych w Upea pozostaje w kolizji z istotą zadań państwa, które przecież nie powinny być źródłem zysku.

Podsumowując tę część uzasadnienia, należy uznać, że (1) art. 64 § 1 i § 6 Upea – przez to, że nie ustanawia maksymalnej wysokości opłat za czynności egzekucyjne oraz przez to, że wysokość tych opłat nie jest uzależniona od realnie wyegzekwowanych świadczeń, a także przez to, że uzależnia pobranie tych opłat jedynie od dokonania czynności egzekucyjnych, bez względu na ich efektywność i nakład pracy organu egzekucyjnego, oraz (2) art. 64 § 8 Upea – przez to, że nakłada obowiązek uiszczenia kosztów egzekucyjnych bez względu na efektywność egzekucji, nakład pracy organu egzekucyjnego, a także aktywną postawę dłużnika – są niezgodne z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 84 i art. 2 Konstytucji RP. Normy dotyczące kosztów egzekucyjnych naruszają równowagę między konstytucyjnym prawem jednostki do własności a jej obowiązkiem do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych, nakładając na nią opłaty o charakterze publicznoprawnym, wykraczające poza dopuszczalne granice wyznaczone zasadami proporcjonalności i adekwatności regulacji prawnych w demokratycznym państwie prawa.

2.2. Naruszenie art. 32 w zw. z art. 84 i art. 2 Konstytucji RP

W zakresie zasady równości (art. 32 Konstytucji RP) TK w swoim orzecznictwie nieraz podkreślał, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (wyrok z dnia 22 lutego 2005 r. sygn. akt: K 10/04, OTK ZU nr 2/A/2005). Z istoty konstytucyjnej zasady równości wynika nakaz odmiennego traktowania podmiotów zaliczających się do różnych kategorii (wyrok TK z dnia 26 października 2004 r., sygn. akt: SK 7/04). W literaturze

(L. Garlicki, *Prawo konstytucyjne. Zarys wykładu*, wyd. 10, Warszawa 2006, str. 94) podnosi się, że w zasadzie równości kryje się założenie różnego traktowania podmiotów i sytuacji, które nie mają podobnego (identycznego) charakteru.

Uwzględniając powyższe, Skarżąca uważa, że art. 64 § 8 Upea narusza konstytucyjną zasadę równości w ten sposób, że traktuje w sposób identyczny w postępowaniu egzekucyjnym w administracji dłużników, którzy są bierni podczas postępowania i nie podejmują żadnych działań w celu zaspokojenia wierzyciela, a nawet utrudniają przeprowadzenie egzekucji do ich majątku, oraz dłużników, którzy aktywnie współpracują z wierzycielem i z organami egzekucyjnymi w celu spełnienia świadczenia i zaspokojenia wierzyciela czy to przez działania podejmowane w ramach postępowania egzekucyjnego, czy też poprzez spełnienie egzekwowanego świadczenia poza tym trybem – nakładając na oba wymienione podmioty obowiązek uiszczenia kosztów egzekucyjnych w takiej samej (pełnej) wysokości.

Art. 64 § 8 Upea budzi również wątpliwości z punktu widzenia art. 2 Konstytucji RP z powodu braku powiązania tego przepisu z art. 60 Upea. Wydaje się, że ideą z art. 60 Upea jest przywrócenie stanu sprzed dokonania czynności egzekucyjnych, jeżeli postępowanie egzekucyjne nie może się toczyć dalej z innych przyczyn niż wyegzekwowanie obowiązku lub wola wierzyciela. Skoro tak, to brak jest podstaw do pobierania kosztów, ponieważ uchylene dokonanych czynności egzekucyjnych powoduje uchylene jej skutków.

Zasady Konstytucji RP odnoszące się do statusu jednostki oraz do jej relacji z państwem, w tym zasady równości traktowania, znajdują odniesienie również do obowiązków – w tym powszechnego ponoszenia ciężarów publicznych. Ponieważ – jak zauważono wyżej – koszty egzekucyjne mają charakter ciężaru publicznoprawnego, naruszenie w art. 32 Konstytucji RP należy rozpatrywać również w powiązaniu z art. 84 Konstytucji RP, a więc w kontekście naruszenia zasady równości w prawie w zakresie spoczywającego na każdym obywatelu ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków (braku równości w nakładaniu ciężarów publicznych).

Zdaniem Skarżącej trudno jest dostrzec racjonalne uzasadnienie dla reguły nakazującej wszystkim kategoriom dłużników opłacenie pełnej wysokości kosztów egzekucyjnych, bez względu na efekty egzekucji. niesprawiedliwość w traktowaniu dłużników, którzy dobrowolnie i zgodnie z interesem wierzyciela spełnili swoje świadczenia, co jest podstawą umorzenia postępowania egzekucyjnego, jest szczególnie rażąca, jeśli się zważy, że ponoszą oni takie same ciężary (koszty egzekucyjne) z tym związane, jak pozostali dłużnicy. Tak więc, paradoksalnie, całkowite zaspokojenie wierzyciela i zwolnienie organu egzekucyjnego z obowiązku prowadzenia egzekucji przez dłużnika spotyka się ze swoistą, często bardzo dotkliwą sankcją. W ten sposób dłużnicy, których działania zasługują na aprobatę, są traktowani identycznie jak ci, którzy do końca opierają się przed wykonaniem swych zobowiązań.

Dlatego też przepis art. 64 § 8 Upea, który karze lojalne i zgodne z prawem zachowania dłużników, musi być oceniony negatywnie, jako niezgodny z podstawowymi założeniami porządku konstytucyjnego, a w szczególności z zasadą równości (art. 32 Konstytucji RP) w

nakładaniu ciężarów publicznych (art. 84 Konstytucji RP) oraz z zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

Niezgodność skarżonych przepisów z Konstytucją RP uwidoczniła się w pełnej mierze w stosunku do Skarżącej w niniejszej sprawie. Za rażąco niesprawiedliwy i represyjny należy uznać obowiązek Skarżącej zapłaty prawie złotych za czynności egzekucyjne organów, które to czynności były nieskomplikowane i mało czasochłonne, a do tego nie doprowadziły do wyegzekwowania jakichkolwiek świadczeń, tylko z tego powodu, że wysokość świadczenia głównego dochodzonego w postępowaniu egzekucyjnym była bardzo wysoka. W niniejszej sprawie najmniejszego znaczenia nie miała dobra wola Skarżącej, jej aktywna współpraca z organami egzekucyjnymi i Skarbem Państwa, a także z innymi podmiotami mającymi pomóc jej sfinansować zaległe należności. Całkowicie pominięto fakt zrealizowania zaległych obowiązków przez Skarżącą, choć zdaje się, że to miało być głównym celem wszczęcia egzekucji. Skarżącą potraktowano jak każdego innego, pospolitego dłużnika, nawet takiego, który utrudnia egzekucję, nie współpracuje z organami egzekucyjnymi i nie wykazuje żadnej chęci spełnienia zobowiązania. Chociaż Skarżąca musiała ponieść koszty związane z zaspokojeniem roszczeń Skarbu Państwa poza postępowaniem egzekucyjnym, nie może w obecnym stanie prawnym oczekiwać adekwatnego do jej zachowań traktowania ze strony aparatu państwa – mimo wykazania dobrej woli i spełnienia swoich zobowiązań. W przypadku Skarżącej nie tylko nie uwzględniono faktu jej aktywnej współpracy i doprowadzenia do zmniejszenia przez nią obowiązków ciążących w postępowaniu egzekucyjnym na organie, ale ukarano ją koniecznością zapłaty ok. złotych za czysto techniczne czynności organów egzekucyjnych, które nie mogły świadczyć o przeprowadzeniu efektywnej egzekucji.

Ze wszystkich powyższych względów skarga jest uzasadniona i zasługuje na uwzględnienie.

RADCA PRAWNY

Dorota Szubielska
mgr Dorota Szubielska
Nr rej. Wa 1591

Załączniki:

1. pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej i odpisem z KRS dla Skarżącej;
2. odpis postanowienia Naczelnika Urzędu Skarbowego W z dnia lutego 2010 r.
nr
3. odpis postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w W z dnia lipca 2010 r.
nr
4. odpis wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia kwietnia 2011 r., sygn. akt: ;
5. odpis wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia czerwca 2013 r., sygn. akt:
6. cztery odpisy skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami.

